

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 335 16. januar, 2014] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

RACISMEFRI BY

Racismefri By er et forsøg på at opbygge bredt og lokalt imod racisme og fascisme. Racismefri By har siden oktober holdt tre aktioner, og vi vil fortsætte opbygningen.

Læs mere på **side 5**

ARBEJDERE KAN FORANDRE VERDEN - HVIS DE VIL...

Arbejderklassens centrale rolle som samfundsforandrende kraft kan begrundes både teoretisk, historisk og aktuelt.

Læs mere på **side 9**

NEJ TIL FATTIGDOM

Ved at handle og organisere sammen, kan vi vende afmagt til modstand mod regeringens overklassepolitik.

Læs leder på **side 2**

ABORTLOV ANGREB PÅ KVINDER OG AKTIVISTER

Spaniens konservative regering vil gennemføre en lov, som tilbagevender landets nuværende, fri abortlovgivning.

Læs **side 11**

Det mener vi

Fattigdommen er tilbage

Regeringen er ansvarlig for voksende socialt armød. De ønsker at skabe en konkurrencedygtig stat, og det gør de ved at genindføre fattigdommen som et socialt faktum i dagens Danmark. Og det er med fuld bevidsthed, at den socialdemokratiske ledede regering genindfører fattigdommen.

De sociale konsekvenser af kontanthjælpsreformen og dagpengereformen bliver voldsomme - en social massegrav, som ingen rigtig har overblik over, hvad vil komme til at betyde for fremtiden. Men meget tyder på, at tyveri, prostitution, organiseret kriminalitet og vold vil stige. Mere politi og flere i fængslerne vil blive svaret, og forskellen mellem de rige og de fattiges virkelighed vil fortsætte med at vokse med stigende fart.

Det er det samfund, Socialdemokraterne er i gang med at skabe. Et socialdemokrati, som har valgt, at de riges behov for forbedret konkurrenceevne og profit er vigtigere end den sociale forarmelse, fattigdomsreformerne påfører vores samfund.

Arbejdsløshed og fattigdom som disciplinering

27 millioner er arbejdsløse i Europa, og mange flere er bange for at miste deres job. Det er et tegn på et system, der er sygt. Arbejdsløshed er systematisk spild af potentiale, evner og ressourcer. Det er mennesker, der skaber velfærd og materielle goder, arbejdsløshed er spild.

Men for arbejdsgiverne og politikerne og det system, de arbejder på, er et vist niveau af arbejdsløshed ønskeligt - netop fordi de arbejdsløse kan bruges til at presse løn- og arbejdsvilkår, som det også sker nu.

Fattigdommen betyder, at folk bliver mere bange for at miste deres arbejde, fordi konsekvenserne af arbejdsløshed kan betyde at ryge ud i forarmelse og fattigdom. Truslen om fattigdom skubber bag på den individuelle afmagt og er med til at gøre det endnu sværere at se en udvej.

Mange er alene og svage i forhold til arbejdsgiverne og statens nidkære embedsmænd.

Det nyliberale kaos

I øjeblikket spiller et teaterstykke på Nørrebro Teater: "DJØF med løgn". Det er et tidsbillede på vores moderne arbejdspladser. Hverdagen på en akademisk kontorarbejdsplads i evig omstrukturering.

Forestillingen er et billede på den desperate jagt på at effektivisere, og få samfundet trimmet, samtidig med, at der bliver set ned på arbejderne af almægtige chefer, der lever i deres egen virkelighed til grillfesterne med de andre direktører i Nordsjælland.

Der produceres tom luft og smarte management udtryk kombineret med kontrol og evalueringer samtidig med, at der foregår en kaotisk kamp om karriere for at blive til noget.

Dette populære teaterstykke viser, at det ikke kun er socialister, der kan se det absurde i måden vores arbejde og samfund styres og forvaltes på - den hverdag, flertallet oplever bliver mere og mere brutal.

Til kamp for et andet system

Magthaverne har ingen brugbare svar på krisen. Det er derfor nødvednigt at organisere os for at gå til kamp for et alternativ, for et samfund styret fra neden.

Oprør fra alle os på bunden som har mindre og mindre at miste.

Der er brug for en faglig venstrefløj

Jeg har lige gænsat dokumentarfilmen om Påskestrejkerne i 1985. Det var slående, at fagtoppen ingen rolle spillede i de mange forskellige tillidsmandsmøder, aktioner og blokader, som foregik overalt i landet. Det var tydeligt, at der var en stærk faglig venstrefløj, som selvstændigt organiserede kampen. Og det var tydeligt, at den stærke faglige venstrefløj havde sin rod på stærke arbejdspladser, i tillidsmandsringene og i forskellige netværk.

Dengang for næsten 30 år siden var situation en anden. Den økonomiske krise og angrebene på velfærden var ganske vist startet, arbejdsløsheden var høj, men kravet om 35 timers arbejdsuge var et solidarisk svar på arbejdsløsheden. Store arbejdspladser med solide faglige traditioner dominerede. De offentlige ansattes fagforeninger var i rivende udvikling. Og venstrefløjen udfordrede den socialdemokratiske fagtop.

Et svagere udgangspunkt i dag
I dag er den økonomiske krise et grundvilkår. Arbejdstiden er stigende. Arbejdsløshed er forbundet med social deroute. De store arbejdspladser med stærke faglige traditioner og gode løn og arbejdsvilkår er nedlagt eller out-sourcet. Og de offentlige ansattes fagforeninger er presset af nedskæringer og omstruktureringer

af hele den offentlige sektor. Den sociale dumpings mange ansigter svækker den faglige organisering, selvtilliden og styrken til at sætte sig op mod regeringens krisepolitik og arbejdsgiverne krav om mere arbejde for en lavere løn. Stemningen veksler mellem vrede, afmagt og frustration. Kun sjældent veksles dette til modstand og kollektiv handling.

Venstrefløjen er ude at stand til at udfordre fagtoppen, hvor alle (undtagen Dennis Kristensen) bakker op om regeringens krisepolitik.

Behovet for en stærk faglig venstrefløj skriger til himlen. Lærerkonflikten i foråret 2013 viste det. Forhandlingerne om OK 14 har fået en stille start. Social dumping og forhøjelse af mindstelønnen er de solidariske krav, som alle burde stå sammen om. Men der er ingen fælles kampagner og næsten ingen aktiviteter planlagt.

Vi må lære af arbejderklassens og venstrefløjens bedste erfaringer og omsætte dem til virkeligheden anno 2014. Samtidig skal vi lade os inspirere af den modstand, som udfolder sig i globalt mod krisepolitikken.

Der er brug for en ny faglig venstrefløj, som kan organisere solidariteten og modstanden fra neden, presse de faglige ledere til at handle - eller handle selv for at

bygge styrke op. Som den stærkeste kraft på venstrefløjen har Enhedslisten muligheden for at spille en afgørende rolle i at opbygge en ny faglig venstrefløj.

Dette arbejde er i gang omkring Enhedslistens faglige landsudvalg, men i øjeblikket er de fleste fagligt aktive i Enhedslisten enten ansatte i deres fagforeninger eller valgt til en faglig post på fuld tid. Det betyder, at de ikke deler en hverdag og vilkår med medlemmerne på arbejdspladsen. Derimod deler de hverdag og vilkår med fagbureaukriet og fagtoppen. Det giver andre perspektiver.

Det er afgørende at det faglige arbejde i Enhedslistens fremover tager afsæt i medlemmernes mulighed for at være aktive på deres arbejdspladser og derfra bygge stærke og solidariske faglige klubber som de kan bruge i deres hverdag. Det arbejde håber jeg du vil deltage i, vi har nemlig brug for dig og du har brug for os.

Lene Junker
Medlem af den faglige klubs bestyrelse på sin arbejdsplads.
Enhedslistens Lærernetværk og Fagligt Landsudvalg.

Et aktivistisk og ideologisk udgangspunkt for Enhedslistens venstrefløj

Vi mener, at det er nødvendigt at organisere en venstrefløj i Enhedslisten, som består af en kombination af fælles handling og nogle simple principper.

af Jesper Juul Mikkelsen foto: Mette Kramer Kristensen

Det faglige arbejde

Det vigtigste fokus for Enhedslistens venstrefløj skal være det faglige arbejde. Vi ønsker at opbygge en faglig oppositionsline til den linje, som bliver udstukket fra fagtoppen.

Fagtoppens ønske om at sidde med ved regeringens forhandlingsbord (et ønske, som ikke bliver gengældt af regeringen) betyder, at den parlaments-orienterede del af Enhedslisten ser dele af fagtoppen som potentielle allierede.

De to parter er enige om at kigge mod regeringen og det parlamentariske frem for på at organisere fagbevægelsens medlemmer.

Det er en vigtig opgave for Enhedslistens venstrefløj at opbygge grupper i fagbevægelsens basis, som ikke er styret af bureaukraterne, men som er klar til at vise solidaritet og sammenhold på tværs af traditionelle faglige skel, og som ikke er bange for at være i politisk opposition til fagtoppen.

Det betyder naturligvis ikke, at sådanne grupper ikke skal samarbejde med dele af fagtoppen, når den faktisk tager initiativer, der kan støtte kampen mod krisepolitikken.

Anti-racisme

Vi skal fortsætte med at bygge op omkring organiseringen, Racismefri By i København og andre anti-racistiske organiseringer og forsøge at få flere med-

lemmer af Enhedslisten med.

Vi skal vise i praksis, at radikalitet og en bredere bevægelse kan gå hånd i hånd.

Vi skal samle en ny form for aktivistisk antiracisme, som kan samle bredt, samtidig med at vi fastholder en radikal konfrontativ linje over for nazisterne. Det er et område, der er muligt at mobilisere mange folk på, og samtidig er det en ideologisk meget vigtig kampplads.

Krisen skaber vrede, og den herskende klasse peger syndebugke ud i form af muslimer, øst-arbejdere, de fremmede osv. Det er en vigtig opgave for venstrefløjen at gå imod disse udfald og overfald på minoritetsgrupperne.

Ved at organisere aktive modsvar sammen med mindretallene, kan vi gøre syndebugke-politikken virkningsløs.

En ideologisk klar venstrefløj i Enhedslisten

Men det er ikke nok at samle Enhedslistens venstrefløj omkring aktivisme alene. Det er også nødvendigt at opstille nogle få, men principielle politiske spørgsmål, vi kan rekruttere hinanden til. Vores bud på de vigtigste ideologiske spørgsmål er disse tre:

Socialismens nødvendighed

Gode reformer er ikke nok. Dels fordi det er svært at se, at gode reformer overhovedet kan lade sig gøre under kapitalismens dybeste krise siden 30'erne. Dels fordi kloden, verden og den globale arbejderklasse har brug for, at der sker store forandringer, for overhovedet at have en fremtid.

Socialisme kræver et magtopgør

Det er nødvendigt at fastholde, at vi står

over for et magtopgør, hvis det med socialisme skal blive til noget: arbejderklassens organisering på den ene side imod magthaverne på den anden.

I den optik er al bevægelse og selv små arbejderkampe et lille skridt på vejen mod at opbygge en modmagt fra neden.

Der er ikke nogen genveje til socialismen. Der er ikke en parlamentarisk vej til socialisme. Der findes ikke noget, der hedder "socialisme fra oven".

Bevægelse fra neden er vigtigere end det parlamentariske

Bevægelsen på gaden, på arbejdspladsen, på skolen og universitetet, kort sagt: den konkrete klassekamp er vigtigere end det parlamentariske spil.

Vi er ikke anti-parlamentariske. Men fordi den parlamentariske logik i Enhedslisten er så stærk, er det vigtigt at slå fast, hvad der har førsterang. Dette skal afspejle sig i vore prioriteringer, i hvad vi bruger tid og ressourcer på og i vore diskussioner.

Før debatten videre

Dette er beregnet til at skubbe den diskussionen videre, som begyndte på græsrods-konferencen den 7. september 2013.

Ovenstående er vores udspil til principper og fokusområder. Men en organiseret venstrefløj i Enhedslisten må nødvendigvis omfatte langt flere end os fra IS, og vi hilser folk, der har andre ideer, velkommen i den diskussion.

Det er nødvendigt, at nogen sætter et andet perspektiv og handler på det. Og det hjælper ikke at vente – vores udgangspunkt bliver kun dårligere.

Opbyg en venstrefløj i Enhedslisten

Enhedslisten har mange forslag til, hvordan kapitalismen skal forandres eller skubbes "i en socialistisk retning" via en række vigtige reformer. Samtidig står ideen om at få valgt folk ind i folketinget og byråd som et helt centralt perspektiv.

Jesper Juul Mikkelsen

Denne blanding af antikapitalisme og fokus på parlamentet som vejen til forandring gør Enhedslisten til et klassisk venstre-reformistisk parti.

Enhedslistens ledelse er rimeligt afklaret i dens perspektiv om, at dens vej til forandring (eller "socialisme") går gennem at øve indflydelse på den eksisterende stat.

Enhedslistens venstre-reformistiske politik taler til størstedelen af den utilfredse del af arbejderklassen. Enhedslisten tilbyder sig som et venstre-reformistisk projekt, der kan skabe forandring FOR os i gennem folketing og kommunalråd.

Mangler perspektiv for organisering

Derfor er Enhedslisten tiltrækkende for mange. Men med det manglende perspektiv for at organisere folk til bevægelse og oprør har Enhedslisten samtidig begrænsede svar på de store udfordringer, krisen stiller os overfor.

Samtidig skaber den parlamentariske logik et konstant pres om tilpasning til det parlamentariske spil og dermed krav om begrænsning af partiets krav.

Logikken om at tækkes et bredere lag af vælgere ved at skabe en pænere profil og dermed sælge ud af principperne og ikke at stå fast på de svære spørgsmål er derfor stærk.

Men det betyder ikke, at alle i Enhedslisten primært har fokus på det parlamentariske. Mange medlemmer i Enhedslisten er involveret i fagforenings-arbejde, anti-racistisk arbejde osv.

Mange ser det udenomsparlamentariske som nøglen til forandring og beklager det svage udenomsparlamentariske fokus i Enhedslisten.

Opbyg en afklaret venstrefløj i Enhedslisten

Mens den økonomiske krise tilspidnes, bliver alle politiske debatter mere voldsomme, og Enhedslisten stilles overfor flere og sværere udfordringer.

Enhedslisten har indtil nu svaret med mere ansvarlighed og mere i retning af det system-bevarende. På trods af Enhedslistens voksende størrelse, spiller Enhedslisten ikke nogen nævneværdig rolle i at bygge bevægelse eller i arbejderklassens organisationer.

Vi mener, det er nødvendigt, at der bliver organiseret en kraft, som er større end Internationale Socialister, og som vil tage ansvar for det udenomsparlamentariske arbejde, som Enhedslisten ikke evner at løfte pga. det ensidige fokus på parlamentarisk arbejde.

Vi vil derfor arbejde for, at der bliver formet en mere afklaret venstrefløj, som kan udstikke en alternativ linje til den officielle linje i Enhedslisten.

Vores alternativ skal bygge på en kombination af fælles handling, og at vi skal samles om nogle enkle, men vigtige politiske principper.

Kan lokal antifascistisk opbygning stoppe nazistisk aktivitet?

Da vi planlagde af Racismefri Bys manifestation i Sydhavnen, luftede flere deres bekymring: ville Racismefri Bys aktiviteter betyde, at nazisterne optrappede deres aktiviteter i Sydhavn med mere vold til følge?

Christine Kyndi Bergen, foto: Mette Kramer Kristensen

Bekymringen kom fra lokale sydhavnere – og derfor skal vi tage den bekymring seriøst. Det er dem, som skal have deres dagligdag i Sydhavn – også efter manifestationen. Samtidig var der også nogle, som var bange for, at Racismefri By efter manifestationen i Sydhavn bare ville "forsvinde" fra lokalområdet og fortsætte næste aktivitet et andet sted.

Racismefri By vil gøre arbejdet færdigt

Racismefri By har ikke i sinde at forlade Sydhavnen – vi vil opstarte en lokalgruppe i Sydhavn, som kan fortsætte den lokale opbygning og de lokale aktiviteter.

Erfaringerne viser, at lokal opbygning kan knække nazisterne, hvis den er vedholdende. På kort sigt vil antinazistisk aktivitet i et område måske medføre øget nazistisk aktivitet. Men på længere sigt viser erfaringerne, at den nazistiske aktivitet falder for til sidst at forsvinde.

Erfaringer fra 90'erae

I 90'erne var nazisterne et problem i flere byer. Men ved hjælp af lokal opbygning lykkedes det over en periode at knække nazisterne.

I flere små byer (som fx Kollund og Kværn i Sønderjylland) blev der arrangeret demonstrationer, borgermøder og underskriftsindsamlinger blandt de lokale beboere. Den udbredte modstand mod nazisterne udstillede dem, knækkede deres selvtillid, forhindrede dem i at opbygge og rekruttere – og det fordrev tilsidst nazisterne fra området.

Det samme skete i samme periode i andre byer rundt omkring i landet, og de samme erfaringer er blevet gjort også i nyere tid i Danmark og andre steder.

Derfor opbygger Racismefri By lokale grupper, som skal give et aktivt modsvaret til nazisterne og den racisme, som de bruger til at vokse af.

Og vi skal huske på, hvad Hitler selv sagde om den sag:

"Kun en ting kunne have stoppet vores bevægelse – hvis vores modstandere havde forstået dens principper og fra den første færd med den yderste brutalitet havde smadret kernen i vores nye bevægelse."

Mette Kramer Kristensen

RACISMEFRI BY: Fra individuel frustration til 250 i antiracistisk manifestation

Racismefri By er et forsøg på at opbygge bredt og lokalt imod racisme og fascisme. Racismefri By har siden oktober holdt tre aktioner, og vi vil fortsætte opbygningen.

I løbet af sommeren steg nazisternes tilstedeværelse i København – både pga. et stigende antal hadefulde nazistiske klistermærker i København, men også fordi nazisterne havde haft held til at gennemføre demonstrationer i Københavnsområdet.

I starten var vi en del antiracist, som oplevede de nazistiske klistermærker som enormt frustrerende – der var mange klistermærker, og de hang i mange områder. At pille dem ned blev til en individuel opgave, som nærmest virkede uoverkommelig.

Racismefri By opstod som svar på denne frustration – vi ville organisere et kollektivt modsvar til nazisternes opsætning af klistermærker i bydel efter bydel.

En lille gruppe

Derfor blev der indkaldt til et opstartsmøde – der deltog kun 6 på mødet, men vi besluttede at lave en aktion den 8. oktober i området omkring Christianshavn, hvor nazisterne havde været meget aktive med klistermærker.

Møderne forud for aktionen på Christianshavn var små – og personligt må jeg indrømme, at jeg var nervøs for, om aktionen ville

blive en fiasko. Men vi fortsatte planlægningen og opreklamerede på facebook og i de eksisterende antiracistiske og antifascistiske miljøer. På dagen deltog 40 aktivister – efter aktionen samledes vi, talte om at Racismefri By ville fortsætte aktiviteterne og samlede kontaktoplysninger ind.

Næste aktion blev den 23. oktober i Brøndby, hvor Danskerne Parti havde meddelt, at de ville opstille til kommunalvalget (hvilket de dog senere opgav). 28 deltog i aktionen, som også sluttede med indsamling af kontaktoplysninger til videre aktiviteter.

På den ene side samlede klistermærkeaktionerne folk, vi ikke havde set før i antifascistiske aktioner, men på den anden side var de alle sammen folk, som tilhørte den yderste venstrefløj. Vi havde altså ikke formået at mobilisere super-bredt.

Racismefri By begynder at tage form

Selvom de to klistermærkeaktioner ikke havde tiltrukket bredt, betød de alligevel, at vi var kommet i kontakt med mange aktivister, og planlægningen af aktionerne havde været med til at opbygge en kerne af aktivister i Racismefri By, som tog mere og mere ansvar for projektet (ligesom vores planlægningsmøder blev en del større).

Samtidig begyndte vi at mærke,

at vi havde "ramt ned" i noget rigtigt med Racismefri By – vi begyndte at tro på, at Racismefri By kunne være med til at opsamle folks frustration og kanalisere det over i opbygning og kollektiv antiracistisk og antifascistisk aktivitet.

Vi begyndte at tænke på at lave noget større og bredere anlagt end klistermærkeaktioner – og da vi hørte, at der er problemer med nazister fra Danmarks Nationale Front i Sydhavn faldt valget på at lave en manifestation under navnet "Sydhavnen for mangfoldighed – Vinterhygge imod racisme".

Lokal mobilisering

Fra starten af var det vigtigt for os at få involveret sydhavnere omkring planlægningen af manifestationen – og selvfølgelig, at der deltog en masse sydhavnere på selve dagen. Vi ville lave en bred og lokalt forankret manifestation.

I Sydhavn er der en del lokale organisationer, foreninger, partier osv. Vi brugte en del tid på at tage kontakt til dem for at fortælle dem om vores idé, og bede dem om at anbefale, være med til at planlægge og invitere deres netværk.

Samtidigt var vi ude flere gange med i alt 5.000 løbesedler i Sydhavn – og brugte tid på at snakke med folk, vi mødte på uddelingerne. Vi fik trykt 300 plakater med lokale anbefalere, delte dem ud og hængte dem op i lokalområdet.

I løbet af planlægningsperioden fik vi udbygget Racismefri Bys kerne til også at omfatte en del syd-

hav- nere. Og når vi var ude at snakke med folk, blev vi positivt modtaget – mange kendte til problemerne med nazisterne, og syntes, at det var godt, at der blev arrangeret en antiracistisk manifestation.

Vellykket manifestation

På manifestationen i Sydhavn deltog 250 mennesker – af kontaktlisterne kan vi se, at mange af dem var sydhavnere. Det var en bred manifestation. Der var både plads til børnefamilier der ville høre musik og den yderste venstrefløj, som ville råbe kampråb. Der var to fagforeningsfaner på dagen.

Fra Sjøløv station gik vi til Mozarts Plads, hvor nazisterne holder til – her var der koncert, taler, mad og drikke.

Som regel plejer antifascistiske demonstrationer at være modsvar på nazisternes dagsorden – blokader eller demonstrationer mod nazivold.

Manifestationen i Sydhavn var den første offensive antifascistiske manifestation, jeg har været til – vi opbygger for at smide nazisterne ud af sydhavn (og udfordre racismen, som desværre også er tilstede i Sydhavn). Den brede manifestation "overtog" Mozarts Plads, hvor nazisterne har stået bag trusler og endda overfald.

Samtidig viste nazisterne deres svaghed – de var mødt 10-12 op på Sydhavn station med skjolde og stiksikre veste(!). Men de blev indkapslet af politiet og kunne ikke gøre andet end at råbe ad manifestationen. Tre nazister prøvede

desuden at chikanere os ved at hælde eddikesyre ud på Mozarts Plads om morgenen før demonstration – noget, som dog hurtigt blev stoppet.

Opbygningen fortsætter

Racismefri By holder møde den 15. januar, hvor der skal opstartes lokalafdelinger – i Sydhavn og andre steder, hvor der er grundlag for det. Samtidig skal vi diskutere, hvilken rolle Racismefri By på generelt plan skal spille fremover.

Racismefri By vil opbygge lokale og aktive modsvar imod racisme og fascisme. Indtil videre har vores aktiviteter mest drejet sig om antifascisme – vi skal finde et svar på, hvordan vi også kan komme med aktive antiracistiske svar.

Hermed skal lyde en opfordring til at opstarte lokalafdelinger af Racismefri By i andre byer og bydele, hvor det kan lade sig gøre.

Vores erfaringer viser, at man ikke behøver at være mere end et par stykker, der starter det omkring små aktioner, og at det er forholdsvis nemt at tiltrække flere aktivister omkring Racismefri By.

Christine Kyndi Bergen

Benny Allermænd er medlem af fagforeningen BJMF (bygge-, jord-, og miljøarbejdernes fagforening). Socialistisk Arbejderavis har spurgt ham, hvordan man er aktiv socialist på sin arbejdsplads og fagforening.

Kasper Pauli

Hvorfor er du som socialist aktiv i din fagforening?

Fagforeningen er vigtig, fordi det er her, arbejderklassen er organiseret på arbejdspladsen.

Fagforeningerne er ikke særligt radikale herhjemme, men den afdeling jeg er i, er måske den mest radikale, der findes inden for byggebranchen her i landet. Det er jo ikke noget, der er sket af sig selv, men fordi aktive socialister har påvirket retningen og aktivitetsniveauet.

Fagforeningerne er i virkeligheden det eneste alternativ, hvis man vil opbygge modstand på arbejdspladserne, og så kan man via dem forsøge at radikalisere og give nogle andre svar end dem, toppen i fagbevægelsen kommer med.

Hvordan er du konkret socialist på din arbejdsplads?

Det handler om at deltage i diskussionerne i skurene og fyraftensmøder og bringe socialistiske argumenter i spil. Så sker det, at folk kan se nødvendigheden i, at vi organiserer os og skaber modstand.

Det største problem er måske, at mange tror, det er nytteløst, fordi man er en del af et større maskineri, og fagtoppen hele tiden er i defensiven og snakker om, at vi skal tilpasse os i stedet for at slå. Så det er i et eller andet omfang også de begrænsninger, vi sætter for os selv, som vi skal overvinde.

Hvordan skal vi overvinde de begrænsninger?

Man skal være klar på at tage diskussionerne, og fagtoppen har faktisk svært ved ikke at bakke op med midler, hvis man præsenterer dem for aktiviteter. Det skal vi være bedre til at udnytte.

Når det kommer til handling, skal det komme nedfra. Vi skal bruge de netværk, der naturligt er i fagbevægelsen, f.eks. klubber osv. Det er som regel ikke noget, de ansatte i fagforeningerne vil røre med en ildtang.

De utilfredse bygningsarbejderes aktioner blev organiseret igennem klubberne, hvor vi i forvejen har haft nogle diskussioner om, hvad vi skulle gøre. Det blev til, at både murere, tømrere og betonarbejdere på baggrund af klubbernes kontaktlister ringede til medlemmer for at diskutere situationen.

Så snart vi gik fra idé til handling, var der faktisk mange, der var klar til at støtte. Når man snakker med folk én til én, er det jo mange af de samme ting, der bekymrer dem, f.eks. uorganiseret arbejdskraft, løndumping osv. De manglede bare nogen, der organiserede den vrede, der er på arbejdspladserne.

Interview med fagligt aktiv:

“Det er ikke nok at brokke sig i skurene”

Hvordan kan man udvide blokaderne mod metrobyggeriet?

Jeg har prøvet sammen med en murer og en tømrer at lave en form for telefontræ, hvor vi prøver at få personer, som vi har tillid til, til at meddele os, når de forskellige steder på byggepladser i Storkøbenhavn får kontakt til en gruppe personer på deres byggeplads, som de har tillid til.

På den måde opbygger vi et

Nogle mente, at det skulle være mere militant, og så måtte vi lade os anholde for at ødelægge støbningerne - hvilket virkelig koster den arbejdsgiver penge, der udbytter og misbruger uorganiserede arbejdere.

Andre mente, at det var for voldsomt. Her handler det selvfølgelig om at finde en balance imellem bredde og radikalitet, så man kan få så mange som muligt

Ikke hvis du spørger arbejdsgiverne, men sådan er det jo altid. Det ser heller ikke for godt ud ift. fagtoppen. Men de har altså allerede været i modvind ved afdelingsmøderne, og det er afgørende, at vi fastholder presset på fagtoppen. Det bliver et langt sejt træk.

I 3F, som BJMF er en del af, har vi det, vi kalder ”dødens købmand”, som sidder på flæsket i 3F. Det er alle socialdemokratiske fagbureaukrater i toppen af 3F, som er bedre til at varetage deres egne interesser end almindelige arbejderes.

For at bryde igennem den mur, er vi nødt til at agere mere politisk. Vi må ikke tro, at fagtoppen ikke er politisk og blot vil os alle det bedste, for de følger den kurs, den nuværende regering har lagt.

De er altså ofte, ud over de små ”bjæf”, de kommer med, på samme hold som vores modstandere. Medlemmerne er pissetrætte af det, og det er svært både at kæmpe imod arbejdsgiverne og samtidig presse fagtoppen. Men det er nødvendigt.

Kan man organisere den opposition, der skal til for at presse fagtoppen og ændre kursen fra forhandling til kamp?

Oppositionen er allerede organiseret, den er bare ikke så stærk endnu. Altså BJMF og flere andre har jo

allerede nogle mindre officielle lobbymøder både i forbindelse med kongres og andre tidspunkter, hvor man forsøger at snakke sammen.

Men det er klart, at det afgørende er, at man kan vokse i antal, fordi det er på antallet, at vi kan presse fagtoppen. Og så er vi faktisk tilbage i skuret, for det er her, det lange og seje træk skal tages.

Det er her, vi skal finde opbakning ved at skabe en mere aktiv kultur på arbejdspladserne, der tager ansvar for at presse forandringer igennem. Det er på den enkelte arbejdsplads alting starter, og i virkeligheden har 65 procent den samme holdning til fagtoppen som til politikkerne: De er ikke til at regne med.

Men det er selvfølgelig ikke nok at brokke sig i skurene, her spiller aktive socialister en rolle i at organisere de mennesker og få vendt brokken og vreden til egentlig aktivitet og handling, så vi kan skabe den venstreopposition i fagforeningerne, der er nødvendig. Det er ikke altid nemt, men det er vores eneste mulighed.

DIGTE FOR FORANDRING

Denne spalte byder på månedens politiske digt. Det er ikke et krav at digtene er decideret partipolitiske men at de udspringer af en socialistisk følelse, griber den politiske dagsorden eller søger at udtrykke verdens tilstand litterært. Månedens digt er skrevet af Karl-Emil Heiberg.

Brændt barn skyr ingen midler

history teaches what history teaches

*dine børn leger med naboens børn
du sparker til naboens kat
dine børn leger med naboens kat
du knepper din nabos kone
din nabos nabo er syg og alene
du kender ham ikke og hører ikke efter hvad din nabo siger
om ham der er syg og alene
men du nikker
og så genknepper du din nabos kone for dit indre blik*

*hvordan var det nu opgaven lød
fandt vi selv på den med
kommer tid kommer råd*

*hvis man taler nok om problemet
så taler man nok om problemet*

et brændt barn er et brændt barn er et brændt barn

*kompleksitet er en sovepude for den rådvilde
der ligger man rigtig i med den nemme løsning*

*kære gutter
bare vend røvhullet til
det er jo blindt og derfor uskyldig*

Enhedslisten skal have nyt principprogram

“Skrivegruppens” forslag bringer Enhedslistens program i overensstemmelse med den venstre-reformistiske dags-politik. Det ligger markant til højre for EL’s hidtidige program og vil forstærke højre-drejningen i EL.

Jørn Andersen

Den af EL’s hovedbestyrelse nedsatte “skrivegruppe” har fremlagt et udkast til nyt princip-program, som i november blev sendt ud til medlemmerne. Men det er ikke bare en sproglig gennemskrivning og opdatering, som der ellers har været lagt op til.

Sproget er helt sikkert blevet meget enklere. Men samtidig er det skrevet, så de fleste af dem, der ligger til venstre for de Radikale, vil have svært ved at finde ret meget at være uenige i.

Reformistisk?

I det hidtidige principprogram, fra 2003, hedder det fx, at EL “tager afstand fra »reformismen« i Socialdemokratiet og SF.”

I det nye udkast er der ingen afstandtagen fra reformismen – eller fra S og SF’s politik. Det fremgår simpelthen ikke, hvordan EL adskiller sig fra andre politiske strømninger i arbejderklassen!

Ja, hvis man nærlæser pro-

grammet, fremstilles socialismen mest som noget, der adskiller sig “i grader” fra krise-kapitalismen: Alle skal have “ret til medbestemmelse på arbejdspladsen”, “befolkningen deltager mere direkte i beslutningsprocessen”, “et socialistisk demokrati, hvor en aktiv befolkning tager langt mere direkte del i udformningen af samfundet” (mine fremhævninger).

Hvad er der nu galt med, at arbejderklassen faktisk tager hele magten i samfundet? Hvem er det, arbejderne skal medbestemme sammen med?

Revolution

I det hidtidige principprogram er revolutionen beskrevet som “overtagelse af de økonomiske nervecentre”, “erstatte centrale dele af statsapparatet med nye folkemagtsorganer”, “frem for alt opløsning af politiet og militæret”, vi “kan ikke bare »overtage« den nuværende stat” osv.

I det nye udkast er ordet revolution nævnt 1 (én) gang: “Derfor arbejder vi for en grundlæggende forandring af Danmark, hvor kapitalisme erstattes af et socialistisk demokrati. Det er det, vi kalder for en revolution.”

Ordene “politi” og “militær” findes overhovedet ikke i udkastet!

Et afsnit, som taler om en

“samfundsomvæltning”, hvor “de ansatte overtager kontrollen med virksomhederne fra de nuværende ejere” kunne man ikke blive enige om i skrivegruppen. Det vil måske blive indføjet på årsmødet ...

Demokrati

Til gengæld snakkes der meget om “demokrati” i udkastet. Det kan der være gode grunde til. Et af magthavernes ideologiske kort er jo at kalde regimerne i det tidligere USSR og Øst-Europa for “socialistiske”.

I det hidtidige program tales der om “demokratiske folkemagtsorganer, som har den organiserede styrke til at vinde konfrontationen med kapitalmagten”. De er den demokratiske basis for socialismen.

I det nye udkast bliver demokrati til parlamentarisk

demokrati plus udvidet medbestemmelse. Og hvad værre er: Der bliver i realiteten sat lighedstegn mellem socialisme og dette Christiansborg++ demokrati. Demokratiet

undertrykkere som Mærsk, generalerne, politicheferne osv.

Krisen, Egypten, Grækenland ...

En læser af udkastet vil ikke opdage, at vi siden

2008 har været i “den dybeste krise siden 30’erne”. Eller at “revolution” siden 2011 har været sat på dagsordenen i Mellemøsten og Nordafrika. Eller at millioner af arbejdere i bl.a. Grækenland og Spanien de seneste år har kæmpet en indædt kamp mod krise-politikken.

Udkastet har ingen strategi. Hverken for vejen til socialisme eller for, hvordan vi kan komme i offensiven mod vores hjemlige krise-politik.

Udkastet adskiller sig ikke væsentligt fra SF’s program for 20-30 år siden. Det bringer overensstemmelse mellem EL’s program og den venstre-reformistiske dags-politik. Hvis det bliver vedtaget, vil det være en klar højre-drejning.

skal formentlig også omfatte hidtidige

Alternativerne

Ud over skrivegruppens forslag er der stillet to alternative forslag.

Jørn Andersen

Jakob Nerup m.fl. har stillet et meget kortere forslag (2-3 sider). De skriver i deres begrundelse: “Vi har bevidst fravalgt at tage stilling til den præcise formulering af statens rolle og den revolutionære forandring/omvæltning.

Vi mener ikke, at dette spørgsmål er afgørende i dag, og slet ikke en skillelinje, hvem Enhedslisten skal omfatte. Vi synes, at det vigtigste er, at principprogrammet kan rumme alle venstreorienterede, som vil kæmpe for velfærden og mod nyliberalismen.”

Forslaget har dog mange gode pointer og principper for den aktuelle kamp, som de øv-

rige forslag er klinisk rensat for.

Ifølge Francesco Castellani m.fl., som også har stillet et modforslag til skrivegruppens, skal principprogrammet “beskrive Enhedslistens analyse af kapitalismen og dens grundlæggende modsætninger” samt “begrunde det socialistiske alternativ som historisk nødvendighed”.

Deres analyse er klart bedre end skrivegruppens (selv om der også er markante svagheder). De har et rimeligt forsøg på at beskrive socialismen. Men de siger stort set intet om betingelserne for arbejderklassens kamp, og hvordan vi kommer videre. Derfor er det langt svagere end det hidtidige program.

Dårligt valg

Alternativerne til skrivegruppens forslag er altså: Enten et

ret abstrakt, analytisk program, som siger meget lidt om dagskampen. Eller et forslag med principper for dagskampen, men som ikke har et perspektiv for at afskaffe kapitalismen.

For Enhedslistens store revolutionære mindretal er det et dårligt valg.

Uanset hvilket forslag der bliver vedtaget, vil EL få et program, som ikke i nogen meningsfyldt betydning kan sige at være revolutionært.

De revolutionære i EL vil for første gang være i en organisation uden et, blot på papiret, revolutionært grundlag. Det rejser spørgsmålet: Hvordan skal de så være revolutionært organiseret?

Revolutionær organisering

Hvis de vil fastholde deres revolutionære principper og

en revolutionær praksis, er de nødt til – ud over Enhedslisten – også at finde en anden måde at organisere sig på.

I IS hilser vi nye medlemmer velkommen, som ønsker at tænke, diskutere og handle sammen med os. Selv om vi er en lille organisation, så forsøger vi at bygge et kollektiv af mennesker, for hvem diskussion og handling hænger sammen. Og vi har brug for at blive flere.

Men realistisk set vil flertallet af revolutionære i EL ikke melde sig ind i IS i morgen.

Alternativet kan meget nemt blive, at de revolutionære i EL trækkes med i EL’s højre-drejning. Nogen vil sikkert begynde at organisere små, halv-lukkede diskussions-klubber.

Men under “den dybeste krise siden 30’erne” og med et påtrængende behov for revolu-

tionær handling er det langt fra nok. At samle en organiseret venstrefløj i EL, som kan diskutere og handle sammen, bliver en stadigt mere påtrængende nødvendighed.

Vi vil i de kommende numre følge op på spørgsmålet om organisering – for revolution og for modstand mod krise-politikken. Indlæg i debatten er velkomne.

Send indlæg til breve@socialister.dk

Revolutionens (u)mulighed?

Anmeldelse: Krise til opstand
– noter om det igangværende sammenbrud af Mikkel Bolt.

Anders Bæk Simonsen

Sent på efteråret udkom en opsigtsvækkende og ret unik bog, skrevet af lektor i kunsthistorie, Mikkel Bolt. Der er tale om en bog eller ”et stridsskrift”, som forfatteren omtaler det, der har krisen, men også opstandene og reaktionerne, som følge af krisen, i centeret for undersøgelse.

I de sidste mange årtier hører det til sjældenheder, at intellektuelle stiller så kritiske og grundlæggende spørgsmål til den verden vi lever i, og det i sig selv gør bogen interessant for socialister, der vil forandre verden grundlæggende. Det er tale om en samtidskritik, men også en afvisning af, at vi står ved historiens afslutning. Bogen forsøger at pege udover kapitalismen og det liberale demokratis snævre bånd, og formulerer en kollektivt vision for et andet samfund.

At en sådan kritik hører til sjældenheder blandt de intellektuelle på universiteterne, er også en selvstændig pointe i bogen. Tidens store fortælling blandt de intellektuelle de sidste 30-40 år, postmodernismen, som jo netop er en ikke - fortællingen om historiens afslutning, har latterliggjort sådanne forsøg.

Krisen i en helhedsforståelse

En af bogens største styrke er, at den undersøger krisen eller rettere kriserne i deres totalitet, det vil sige som et globalt, systemisk og biologisk fænomen skabt af kapitalismen.

Særligt afsnittet om biokrisen, gør det klart at kapitalismens indre modsætninger er så afgrundsdybe, at det i sidste ende vil ødelægge sig selv og tager alle os med i faldet.

I den økonomiske forståelse af den nuværende krise, trækkes der tråde tilbage til krisen i 1973, og de problemer i kapitalisme, som aldrig er blevet løst. Det handler om kapitalisternes mulighed for at skabe reel profit, og Bolt beskriver perioden fra 1973 og frem til i dag som ”et art ikke-dygtig pyramidespil, hvor væksten ikke har kunne finansiere rentebetalingerne, og debitorerne derfor har været nødsaget til hele tiden at optage nye lån.”

Spørgsmålet om hvad gæld er og hvilken funktion det har i dag, er et meget originalt bidrag til forståelsen af vores samfund, hvor borgernes privatøkonomi hører til de mest forgældede i hele Europa. I det øjeblik man stifter gæld bliver fremtiden beslaglagt, skriver Bolt; man har ikke samme disponering over ens fremtidige gøren og laden.

Det globale oprør

Ligesom krisen beskrives i dens totalitet, bliver de mange oprør vi har set overalt på kloden siden 2011, forstået om samlet afvisning af neoliberalismens elendighed. Protesterne i Mellemøsten og Nordafrika ses som en ”forsinket reaktion” på de strukturtilpasningsprogrammer befolkningerne blev udsat for i 80’erne og 90’erne.

Det har skabt ”overskudsproletarer” i det

globale syd, en milliard mennesker, som kapitalen ikke kan bruge direkte til værdiskabelse og hvis eksistens i storbyerne er afhængig af den uformelle økonomis luner. Og ifølge Bolt har IMF programmerne fra 80’erne og 90’erne syd nu ramt det europæiske syd, og i stigende grad i nord. Konsekvenserne er velfærd der smadres og 20 millioner arbejdsløse i Europa uden en tryk fremtid.

Pladsbesættelsen i Egypten, USA, Spanien og Grækenland kom nærmest ud af det blå efter 35 års intens neoliberalisering og har sat en ny dagsorden. Bolt mener, at ”Der fandt en synliggørelse sted, hvor der dukkede et kritisk kollektivt subjekt op, som gjorde modstand og brugte byen til noget andet end bare konsum eller arbejde” og i tilfældet med Mellemøsten var det også ødelæggelse af billedet af de arabiske masser som religiøst fordummet, passive og ikke-demokratiske.

Men hvordan kan vi gå fra pladsbesættelserne, som meget vel åbne rum for kollektive visioner om noget andet, men som også relativt let kan begrænses af statsmagtens politi et nærværende projekt om et andet system?

Hvem skal lave revolutionen?

Ved at fokusere på oprørerne primært gennem pladsbesættelserne og ikke de protester der finder sted i hjertet af kapitalismen, altså arbejdspladsen, bliver der aldrig bud på hvorfor nogle protester har været mere omfattende og sejrige end andre. Bolt skriver om proletariatet og arbejderklassen, også som den klasse der skal foretage en revolution, men i hans egen undersøgelse af det arabiske forår og protesterne i Sydeuropa, kommer han aldrig rigtig indenfor på arbejdspladsen, men bliver ude på torvet. Den egyptiske strejkebevægelse, der med tusindevis af strejker har udfordret regimet i adskillige år op til Mubaraks fald nævnes akkurat kun lige i forbifarten. Dynamikken imellem fabrikken og pladsen bliver heller aldrig derfor et tema i bogen.

Bolt afviser samtidig også nødvendigheden af en organisation af revolutionære. Det efterlader os med spørgsmålet om, hvilken kraft det er, som skal samle erfaringer fra klassekampens mange lokale slag, og drage en lære af dette. Med andre ord hvem skal være arbejderklassen hukommelse? Og hvem skal forsøge at organisere modstand ud fra den viden – hvis ikke en form for revolutionært parti?

Det er som om, at Bolt godt selv kan se det problematiske i, at han ikke kan få øje på en eller anden organisering, der går udover arbejderklassens kamp i sig selv, når hans anbefaling af hvad der må gøres, bliver: ”I én og samme (u)mulige bevægelse skal proletariatet samle og afvikle sig selv og dermed ophæve kapitalismen”.

Men på trods af disse svagheder, er det en vigtig bog, der gør det meget klart for en, hvor meget der faktisk er på spil og hvorfor det er vigtigt at have en revolutionær praksis.

Mette Frederiksens løgne

Før de kom i regering lovede Socialdemokratiet og SF at føre en mere retfærdig politik som brød med VKOs hårde nedskæringer.

Som bekendt står S og SF nu bag angreb på velfærd og arbejdsforhold som er endnu hårdere end VKO turde.

Dagpengemodtagere, kontanthjælpsmodtagere, studerende, angreb på pensionsalderen og efterløn, nedskæringer i det offentlige angreb på arbejdsforhold og forsøg på at svække lærernes fagforening og deres arbejdsforhold... Samtidig skattelettelser til de rigeste. Det er realiteten bag regeringens politik.

Her er en samling citater fra Mette Frederiksens Facebookside, fra før hun blev socialminister. Dengang var hun meget forarget over VKOs angreb - nu står hun selv i spidsen for S-R-SFs asociale angreb. Hun er afsløret som løgner.

 Mette Frederiksen
2. september 2010

synes det er absurd, at Hjort Frederiksen idag beder de offentligt ansatte om at være solidariske. Helt ærligt. Når der skal spares i den offentlige sektor hænger det først og fremmest sammen med de skattelettelser Hjort har givet til sig selv og andre.

Synes godt om · Tilføj kommentar · Del

380 159

 Mette Frederiksen
25. maj 2010

synes VKO har nået et absolut lavpunkt; det er de arbejdsløse, børnefamilierne, verdens fattigste, og voksne uden uddannelse der skal betale for krisen og skattelettelserne. Hvor er det groft!

Synes godt om · Tilføj kommentar · Del

177 120

 Mette Frederiksen
9. september 2011

siger nej til flere skattelettelser fra VKO. Hvem er det der skal betale denne gang? Børnefamilierne igen? De ledige? Besparelser på velfærden? Nej til flere skattelettelser!

Synes godt om · Tilføj kommentar · Del

623 103 118

 Mette Frederiksen
28. juni 2011

er ærgelig over nye fattigdomstal der igen viser stigning i antallet af børn der lever i fattigdom i Danmark. Jeg synes vi skal afskaffe de nedsatte sociale ydelser.

Synes godt om · Tilføj kommentar · Del

476 90 11

Mette Kramer Kristensen

Arbejdere kan forandre verden - hvis de vil...

Arbejderklassens centrale rolle som samfundsforanderende kraft kan begrundes både teoretisk, historisk og aktuelt.

af Charlie Lywood, foto: Mette Kramer Kristensen

Det teoretiske fundament for at hævde, at arbejderklassen kan ændre samfundet, ligger dels i dens størrelse og vægt i samfundet men også i dens objektive interesse. Blot et lille kig tilbage på 2013 med lærernes lock-out vil kunne overbevise om, at det betyder noget om folk arbejder eller ej.

Tænk blot på, hvad der ville ske, hvis alle bank- eller elværks-medarbejdere gik i strejke. Ikke blot kommer der forstyrrelser i samfundet, som breder sig til mange andre sektorer, men endnu mere alvorligt for kapitalistklassen, stopper kilden til deres profit.

Arbejderklassen har også fundamentale fælles interesser i at handle sammen for at forbedre deres vilkår. Derfor har arbejderklassen i hele verden altid været forrest i linjen for at opnå demokrati (senest i Egypten), ligestilling for kvinderne (f.eks. Phillip og LK Nes arbejdernes aktioner for ligestilling på arbejdsmarkedet i 70'erne i Danmark), for sociale velfærdsrettigheder, mod fascismen (senest i Grækenland mod Golden Dawn).

I alle disse tilfælde (og mange flere) har

arbejderklassen generelt set været den afgørende faktor i at vinde fremskridt for sig selv og dermed for hele samfundet. Et meget dagligdags eksempel er, at selv om det er fagforeninger, som forhandler overenskomster, så gælder overenskomstforbedringer alle på det pågældende område, uanset om de er medlem eller ej.

Men hvad med socialismen?

Men hvad med kampen for socialismen? Der er ingen tvivl om, at objektivt set ville arbejderklassen som helhed have en interesse i, at socialismen (dvs. det store flertals styring af samfundet for deres fælles interesse) indføres.

Dermed også sagt, at der er nogen, som ikke har den samme interesse. Det er den nuværende besiddende klasse, samt de lag i samfundet, de kan knytte til sig, da de selv er et uhyre mindretal. Deri opstår begrebet "klassekamp".

Men en objektiv interesse er én ting. Noget andet er, om de fleste arbejdere oplever, at de har denne fælles interesse. Det er her, at de styringsmekanismer som den herskende klasse har til rådighed, som til dels har bund i oplevede modsætninger blandt arbejderne, kommer til udtryk.

Når man fokuserer på forskellene i køn, etnicitet, seksualitet, fag, løn og arbejderes vilkår, kan man opretholde idéen om, at

der i virkeligheden ingen fælles interesser er blandt arbejderne.

Disse opdelinger bruges af den herskende klasse til at konstruere en politisk overbygning, som slører de virkelige klassemodsætninger. Neoliberale doktriner om, at vi alle må acceptere effektiviseringer og løn-nedgang for at klare os i den internationale konkurrence er et nutidigt eksempel på denne politiske overbygning.

I langt de fleste perioder er der et spændingsfelt mellem den herskende klasses diskurser, som individualiserer interesser og konflikter og flertallets ønsker om at gennemføre eller forsvare fælles goder.

I øjeblikket handler det mest om et forsvar. Men i andre perioder i historien (og aktuelt i Egypten for blot to år siden) har arbejderklassen været i offensiven og pendulet i klassekampen har svunget fra forsvar til angreb. Eksempelvis i Danmark i 70'erne, hvor langt de fleste reelle reformer (ikke nedskæringer forklædt som reformer) i velfærden og rettigheder blev gennemført.

I andre perioder og lande har arbejderklassen enten taget magten (for så at tabe den igen) som i Rusland (1917-23), Spanien (1936-39), Chile (1970-73), Portugal (1975-76) eller udfordret magten så meget, at den måtte give efter (Østeuropa 1989, Egypten og Tunesien 2012 som eksempler)

I alle disse tilfælde var det arbejderklas-

sen, som enten bevidst under ledelser af erklærede socialistiske partier, eller mere ubevidst, men dog samlet, som ændrede samfundsstrukturen.

Har nyliberalismen ødelagt potentialet?

Nogle argumenterer for, at nyliberalismen har undermineret muligheden for at arbejderklassen i Vesten kan forandre samfundet radikalt. Man peger på fald i organisationsprocent, reformistiske partiers knæfald overfor kapitalistklassen og den individualistiske tidsånd, vi lever i.

I stedet kigger man på andre kræfter, for eksempel dem, som lever på kanten af samfundet – de arbejdsløse, kontanthjælpsmodagere, studenter osv.

Det kan lyde besnærende men selv om disse grupper kan være en del af kampen for forbedringer har de ikke selv magten til at ændre tingenes tilstand. Det har kun dem med adgangen til at lamme samfundet for at opbygge på ny.

FORBERED DIG PÅ AT FORANDRE VERDEN

Revolutionære Socialister voksede op fra undergrunden men kom til at spille en ledende rolle i Egyptens oprør. Sameh Naguib forklarer, hvordan de byggede et parti til at forme kampen.

af Sameh Naguib. Oversat fra Socialist Worker af Anders Bæk Simonsen.

Vi lever i ekstraordinære tider. Verdenskapitalismen er i krise og forårsager enorme menneskelige lidelser, både i de fattigere lande og i Vesten.

Modstand og massebevægelser opstår forskellige steder. Naturligvis sker det nogle steder hurtigere end andre.

Hvis du tror på muligheden for et bedre samfund, så kan du åbne dine øjne og se, at folk gør oprør. De vælter regimer.

Og vi er nødt til at arbejde meget hårdt for at forberede os til de ekstraordinære øjeblikke. Det kræver seriøst, konsekvent revolutionært arbejde i årevis på forhånd. Kampagner er ikke nok. Strejker er ikke nok.

Opbyg et revolutionært parti

Vi har brug for en organisation, der kan forene de forskellige kampe for at bringe revolutionen til sin logiske konklusion og for at vinde. Masserne vil ikke vente på dig. Du skal være forberedt.

Hvis revolutionære ikke har et levedygtigt, sammenhængende sæt af ideer og en evne til at organisere bevægelsen, så taber man til andre kræfter. Alle mulige forskellige kræfter vil tage den plads, revolutionære kunne have besat. Også reformistiske og reaktionære kræfter.

De sidste to et halvt år i Egypten har været som at være i en slags orkan, der ikke nøjes. Som organisation har Revolu-

tionære Socialister stået distancen. Men hvis vi ikke havde bygget en organisation før revolutionen, ville vi være blevet splintret i hundrede stykker og ikke have spillet nogen rolle.

En bølge

Medmindre vi forbereder os på de øjeblikke af masseaktion og revolution, vil bølgen slå os omkuld, så vi ikke kan tilbyde et alternativ.

Vi er vokset hastigt siden revolutionen begyndte, i form af antallet af medlemmer og i form af at være aktiv på områder, der var meget svært at være i før.

At vi kalder os for Revolutionære Socialister (RS) har i sig selv gjort os attraktive. Folk ville købe aviser fra os og snakke, simpelthen fordi vi havde et revolutionært klingende navn, og vi begyndte at rekruttere folk mere åbent.

Vi blev offentligt kendt for de holdninger, vi har. Medierne og militæret angreb os. Vi betragtes som de mennesker, der er principfaste og som ikke vil give efter for hæren.

Hvilken organisation?

Nye kammerater kommer fra bevægelser. De er allerede involveret, om det så er i opbygningen af deres fagforeninger eller protestere på gaderne. Men vi tilbyder noget mere. Vi siger, at vi har brug for politisk organisation, sammenhæng og enhed for at komme over ujævnheder i kamp.

Den slags organisation, man har brug for, er meget forskellig på forskellige stadier.

Den form for organisation man har brug for, når man er en lille gruppe mennesker, vil naturligvis være anderledes, end når man er en større gruppe.

Når kampen er i opgang, er opbygning meget anderledes, end når man bygger op i løbet af nedgang.

Der er forskellen mellem lovlig og ulovlig organisation.

Det har været meget vigtigt at forstå, hvordan bolsjevikkerne i Rusland byggede op i forskellige perioder.

Det meste af tiden har vi været under jorden, imens vi har bygget RS. Efter revolutionen fandt sted, kunne vi operere åbent, og det har fuldstændig ændret vores arbejde.

En underjordisk organisation skulle være langt mere centraliseret. Der var ingen fri informationsstrøm; ledelsen havde monopol på information. Dette var nødvendigt, da der altid var truslen om infiltration.

Information

Folk ville sige, det ikke var demokratisk nok. Men hvis demokratiske midler er, at oplysningerne bliver tilgængelige for alle, kan du langsomt ødelægge hele organisationen, hvis staten har en agent eller tager et ledende medlem og torturerer vedkommende.

Åbenheden har vi været i stand til at forandre med revolutionen – for der intet opsving som en revolution.

Folk ved nu, hvem ledelsen er. Vi kan kommunikere mellem medlemmer og mellem medlemmer og ledelse. Folk ved, hvad der sker i forskellige byer. Det øger tilliden hos de enkelte medlemmer. Og vi er nu i stand til at rekruttere åbent, hvilket har gjort en enorm forskel.

Hvis denne revolution var sket ti år tidligere, tror jeg ikke, vi ville have overlevet det. Evnen til at tage stilling hurtigt og samle partiet om de beslutninger, og

til at gribe ind på en effektiv måde, er en kæmpe udfordring i en tid med revolution.

At gøre det rigtige kræver et sammenhængende kadre-sæt af kammerater, der kan bære det argument i partiet og den bredere kamp. Selv om antallet er ikke så stort, gør det en kæmpe forskel.

Organisationen er et værktøj snarere end et sæt regler. Det er et værktøj til at finde svar på de samme spørgsmål, vi altid står over for.

Hvordan vokser vi, hvordan kan vi slå rødder i arbejderklassen, studenterbevægelsen og de fattige områder? Hvordan opbygger vi en kadre, der er i stand til at modstå de drejninger og op- og nedgange, der findes i forskellige perioder af kampen?

Principfast og fleksibel

Læren af revolutionær organisering er, at du skal bygge på en principfast og fleksibel måde.

Vores hurtige vækst har betydet, at vi har oplevet træk af anarkisme. Vi har rekrutteret nogle meget unge mennesker, som kun er blevet politiseret af revolutionen.

De har ingen erfaring med kamp, de vil have tingene til at ændre sig med det samme.

Så vi laver et pædagogisk arbejde. Vi holder offentlige møder for dem, der ønsker at slutte sig til organisationen. Vi har enkle pjecer om ting som socialisme eller arbejderklassen.

Pointen er at være principfaste, men ikke i en dogmatisk forstand, at anerkende behovet for forskellige taktikker, men uden at blive opportunistisk.

I en revolution er bare det at overleve som organisation et mål. Men hvis den bølge ikke knuser dig, vil det løfte dig op som intet andet.

Spaniens regering i offensiven:

Angreb på kvinder og aktivister

Spaniens konservative regering vil gennemføre en lov, som tilbageruller landets nuværende, fri abortlovgivning

Mette Hermansen

Som følge af den nye lov vil abort kun være tilladt i tilfælde, hvor kvinden er blevet voldtaget, eller hvor der er en alvorlig psykisk eller fysisk helbredstrussel mod enten kvinden eller barnet.

I 2010 vedtog det spanske parlament en af de mest progressive abortlovgivninger i Europa, som gav alle kvinder ret til abort op til fjortende uge, og under særlige omstændigheder op til toogtyvende uge.

Samtidig behøver unge kvinder under 18 år ikke deres forældres samtykke til at få abort, men det vil nu også blive tilbagerullet, hvis loven vedtages.

Den nye lov kommer i kølvandet på valget af en ultra-konservativ regering i 2011. Regeringspartiet Partido Popular (Folkepartiet), har rødder tilbage til Francos fascistparti og har tradition for et tæt parløb og samarbejde med den katolske kirke omkring moralske og sociale emner.

Regering i krise

Ud over at være et åbenlyst angreb på kvinders rettigheder til at bestemme over egen krop, vidner loven også om en regering i krise.

Francisca García fra Asociación de Clínicas Acreditadas para la Interrupción del Embarazo, en paraplyorganisation, som repræsenterer 98% af landets abortklinikker, mener, at lovindgrebet skal opfattes som en distraktion fra regeringens mislykkede krisepolitik:

”Givet den økonomiske krise, som knuger landet, er der ikke et krav fra offentligheden om en lov som denne. Det her er sekundære problemer i forhold til krisen,” siger hun.

Alligevel har lovforslaget udløst demonstrationer fra både aborttilhængere og –modstandere.

Især har forskellige kvinde- og feministiske grupper opfordret til og organiseret modstand mod den reaktionære lov, som vil medføre en tilbagekomst af ulovlige og skjulte abortklinikker.

Ifølge Asociación de Clínicas Acreditadas para la Interrupción del Embarazo's tal, ville næsten 100.000 ud af de ca. 118.000 aborter, der blev foretaget i 2011, under den nye lovgivning være ulovlige og potentielt farlige for kvinden.

Skyhøje bøder for at protestere

Som modsvar til demonstrationerne mod den nye abortlovgivning, og et stigende antal demonstrationer mod regeringens nedskæringer generelt, planlægger regeringen også at indføre skyhøje bøder for at demonstrere.

En demonstration nær parlamentet

uden tilladelse, demonstrationer, der forstyrrer valg, og ikke-godkendte protester ved strategiske installationer som lufthavne eller atomkraftværker skal kunne resultere i en bøde på op til 600.000 euro (ca. 4½ millioner kroner).

En fornærmelse mod en politibetjent under en demonstration skal kunne koste op til 30.000 euro (ca. 225.000 kr.), skriver det spanske dagblad El País.

Angreb på arbejderklassen

Den spanske regerings offensiv er et angreb på arbejderklassen generelt og et angreb på arbejderklassens kvinder især.

Deres politiske linje, som de deler med vores egen regering herhjemme, om at lade almindelige mennesker betale for krisen, er begyndt at kræve en pacifisering af det spanske folk – hvad end det er gennem truslen om tvungen økonomisk ruin gennem tårnhøje bøder, eller det er gennem tvungent moderskab.

Indignados-bevægelsen viste dog, at det spanske folk ikke uden kamp lægger sig ned for diverse regerings repressive tiltag, og forhåbentlig kan protester og demonstrationer udvikle sig til reel organisering mod de nye, undertrykkende love.

Arbejderklassen i tal

Nogle siger at arbejderklassen er død - men kigger man på tal fra Danmarks Statistik er der intet, der tyder på det.

Charlie Lywood

Har arbejderklassen mistet sin betydning på grund af færre folk i beskæftigelse? Nej! I 1996 var der 2,6 millioner beskæftigede ifølge Danmarks Statistik. I 2012 var der 2,65 millioner. Og arbejdsløsheden er heller ikke væsentligt større i dag end før: 190.000 i 1996, 220.000 i 2011.

Der er sket en lille forrykkelse mellem hovederhvervene ved, at 170.000 industriarbejdspladser er blevet nedlagt, men til gengæld er der kommet lige så mange jobs i servicesektoren.

I dag arbejder 18 % af arbejderklassen i fremstillingsindustri (inklusive byggeri og anlæg), 22 % i handel og transport, 26 % i serviceindustri (hoteller, rengøring, banker, kultur/fritid, IT og konsulentfirma mm.), 32 % i den offentlige sektor og 2 % i landbruget. Det udgør i alt 73 % af de 16-64 årige, og derved ligger Danmark i toppen af blandt OECD lande. 65 % af arbejderne arbejder inden for den private sektor (og det har heller ikke ændret sig siden 90'erne).

Der er kun sket en minimal stigning i antallet af folk uden for arbejdsmarkedet siden 1996: fra 718.000 til 745.000 i 2012. Så uanset hvordan man vender og drejer det, er der objektivt set ikke noget at komme efter. Den danske arbejderklasses vægt i samfundet er helt dominerende.

Hvad med den faglige organisering?

Men der er også en anden side. Hvad er der sket med fagforeninger under krisen, og hvad med lysten til at slå igen mod krisens hærgen og forsøget på at få arbejdere til at betale for kapitalismens krise?

Helt overordnet er det 77 % af lønmodtagerne, som er organiseret i en fagforening. Det er internationalt set meget højt. Det er samtidig rigtigt, at der er sket en forskydning, hvor LO-fagforeninger har mistet medlemmer, og hvor nogle af fagforbundenes organisationsprocenter nærmer sig de 50.

Hovedårsagen er, at nogle er gået over til de noget billigere såkaldte ”gule” fagforeninger, som står uden for hovedforbundene. De har fået 150.000 flere medlemmer siden 2008 (fra 9 % af de organiserede i 2008 til 17 % i dag).

Men selv om det i udgangspunktet er en svækkelse af LO, er det så ensbetydende med, at selve arbejderklassen er svækket? Folk vælger jo ikke, at de ikke skal være dækket af en overenskomst. De ønsker blot en billigere løsning.

Antallet af organiserede i absolutte tal er præcis det samme som før, krisen startede. Hvis fagforbundene begyndte rent faktisk at slås for deres medlemmers interesse, ville man sandsynligvis se en trafik den anden vej mellem de ”gule” og de traditionelle fagforeninger.

Krisens påvirkning af arbejderklassens lyst til at slås kan tydeligt ses i strejketallene. Efter de store offentlige strejker i 2008 har der været en strejkeaktivitet, som er lavere end normalt.

I perioden 1996-2008 var 102.600 arbejdere gennemsnitligt i strejke hvert år - gennemsnitligt 865 strejker med 465.000 tabte arbejdsdage pr. år.

I perioden 2009-12 var tallene henholdsvis: 31.250, 260 og 14.500.

Men det kan hurtige vende, både fordi arbejdsgiverne går i offensiven (som ved lærerlockouten, og her manglede der ikke kampgejst). Men også hvis nogle begynder at tage kampen op, fordi de mærker at krisen letter og faktisk vinder. Så kan stemningen vende meget hurtigt.

Lad os lære af de internationale studenterprotester

I løbet af 2013 begyndte studenterkampen at rulle ind over Danmark. I februar var der demonstration mod nedskæringer på SU'en, og siden sommeren har de studerende i stigende grad rørt på sig i forskellige sammenhænge med de mest markante protester i november. Studenterkampene i Danmark kan ses som et led i den globale bølge af studenterbevægelser, der er dukket op siden den økonomiske krises begyndelse i 2008 og især siden 2010.

af Anna Wolf Foto: Ivanna Rahm / Arbejderen

I november vandt de studerende på Københavns Universitet en sejr, da studenterbevægelsen pressede universitetet til at droppe initiativerne i forbindelse med regeringens Hurtigere-Ud-reform og fik den udskudt et år. Kampen skal dog fortsætte og udbygges, hvis regeringens nedskæringer skal slås tilbage for alvor. Derfor er det vigtigt at se på, hvad der er sket i den globale kamp.

Studenterbevægelser globalt
Protesterne har bølget gennem

bl.a. Grækenland, Storbritannien, Chile, Spanien og Canada. Det umiddelbare mål for de studerende i disse lande har været det samme som hos den danske studenterbevægelse: at protestere og slå tilbage mod nedskæringer på uddannelsesområdet som følge af omfattende krisepolitik.

I næsten alle disse lande er protesterne udbrudt efter et forslag til reform fra regeringens side, men som begivenhederne skred frem, viste det store perspektiv sig: det handlede ikke kun om nedskæringer på universiteter, ikke kun på uddannelse. Det hele var og er en større del af den krisepolitik, landenes regeringer siden krisens begyndelse kørte igennem over for befolkningerne.

I Grækenland, hvor protesterne langt fra er ovre, har det fra starten været tydeligt, at forskellige grupper af studerende og arbejdere deltog i kampen.

Også studenterbevægelsen i Chile, der peakede i 2011-13, viste sig stærk og omfattende, fordi den spredte sig til mange grupper og blev større end de studerende i sig selv. Her var

både gymnasieelever og universitetsstuderende stærkt og samlet til stede med deres specifikke krav om mere statsstøtte til offentlig uddannelse, gratis universiteter, medbestemmelse i universitetspolitik, fjernelse af det store profitmotiv i uddannelsessystemet og meget mere. Bag den chilenske kamp lå en mere generel systemkritik i kampen mod den enorme forskel på rig og fattig i landet. Således var også arbejderorganisationer massivt med i kampen gennem strejker og fælles demonstrationer.

Et andet eksempel på en stærk studenterbevægelse er den i Quebec i den fransktalende del af Canada, hvor man, studerende, arbejdere og oppositionspartier i samlet flok, formåede fuldstændigt at smadre regeringens planer om nedskæringer og fik en ny regering, der afholdt sig fra en uddannelsesreform.

Samlet kamp er nøglen

De stærkeste studenterbevægelser har det til fælles, at kampene blev stærkt politiserede og bredt ud, så arbejderklassen og de studerende stod i samlet flok mod ikke bare en konkret reform, men

mod systemet og den nyliberale krisepolitik som helhed.

Tilbage i Danmark må det siges, at ja, vi har vundet en vis sejr ved at få udskudt implementeringen af regeringens Hurtigere-Ud-reform til 2015. Spørgsmålet, som man måske vil stille, er så: Kan vi slå reformen helt tilbage? Svaret er ja. De studerende kan vinde, men kun, hvis vi arbejder på at brede den ud og skabe et lederskab i opbygningen, der ikke kun vil opnå et kompromis, men som for alvor vil fortsætte kampen.. Her kan vi lære af de internationale studenterbevægelser. Kampene i Chile, Canada, Grækenland, England osv. er alle kendetegnet ved at have strakt sig over længere perioder, i nogle tilfælde flere år, hvor man ikke har været på gaden hver eneste dag, men derimod samlet, holdt stormøder, diskuteret og sammen sat en klar politisk retning. På den måde er bevægelsen blevet stærk og sejren større.

Studenterkamp: Opbyg et netværk for at fortsætte kampen

De studerende på Københavns Universitet kan ikke slå regeringens angreb tilbage alene - der er brug for at opbygge en gruppe der rækker ud for at få andre uddannelsessteder og ansatte med i kampen.

Nis Sørensen

Hurtigere-ud-reformen stadig står til at blive implementeret, og dermed har vi studerende ikke vundet kampen endnu. Vi har brug for en gruppe der kan mobilisere flere som, kan se, at denne reform er endnu et angreb på vores alle sammens velfærd.

Gruppen blev dannet under de mange studenterprotester før jul, hvor flere fakulteter på Københavns Universitet blokerede og nedlagde undervisningen til fordel for stormøder, oplæg og workshops.

Ræk-ud er for dem, som fortsat vil kæmpe imod en uretfærdig reform, som især vil ramme de svageste studerende på de videregående uddannelser.

Ræk Ud Gruppen skal i første omgang forsøge at blive (et af måske flere) samlingssteder for dem, der vil slås imod reformen og regeringen. Der skal skabes et rum at mødes i for de folk, der vil diskutere og organisere den fortsatte modstand.

At række ud til andre giver mening, især når ens eget studenterråd virker passivt og konfliktsky.

Ideen er ikke, at vi skal modarbejde studenterrådet, men vi skal samle de progressive kræfter og puste liv i en bevægelse, som har potentialet til at stå stærkt over for en svag regering.

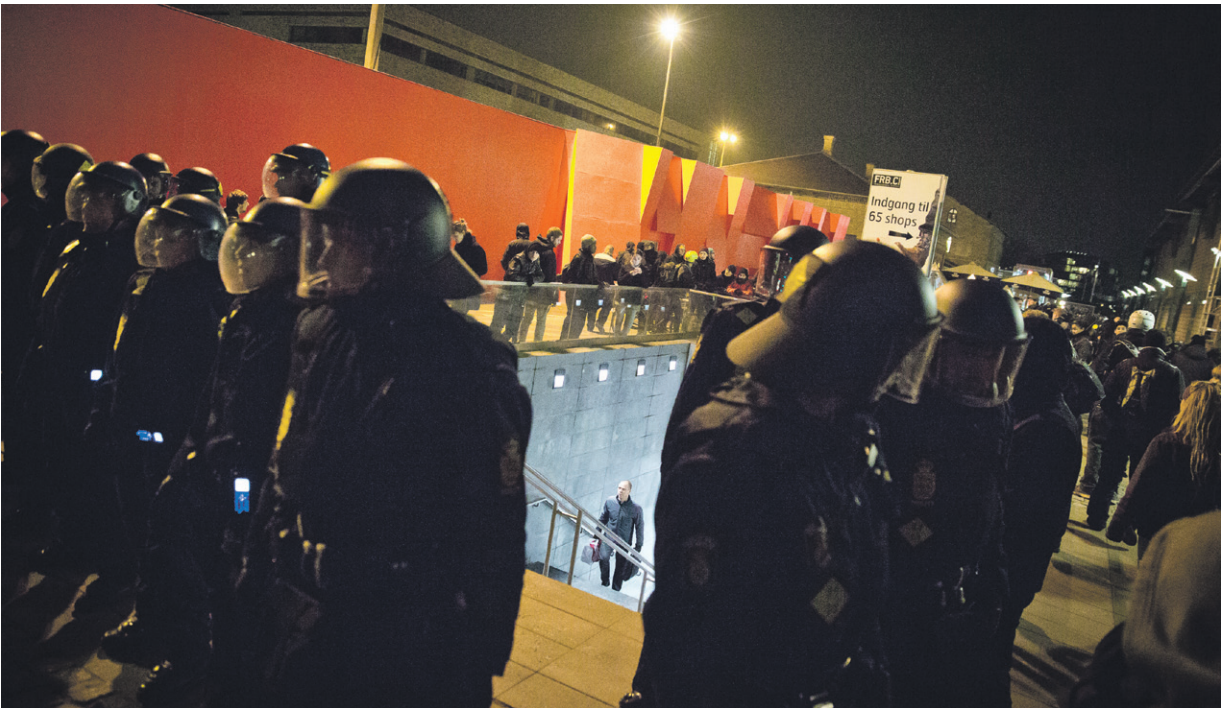
Vi skal ikke forhandle om en såkaldt "blid implementering", som Studenterrådet udtrykker det. Vi skal kæmpe for et bedre universitet med kvalitet, diversitet og studenterdemokrati.

Derfor: sæt ikke din lid til udsigtsløse forhandlinger, men diskutér, blokér, protester!

Meld dig ind i gruppen "Initiativet RÆK UD" på facebook.

Læserbrev:

Undertrykkelse og uretfærdighed

Siden midten af december har jeg personligt deltaget i flere demonstrationer i Aalborg og er ved at blive ret forfærdet over den undertrykkelse, jeg for tiden ser overalt.

af Søren Bruun Jensen, foto: Mette Kramer Kristensen

Til en demonstration imod gensidig forsørgelse, så jeg flere borgere bryde sammen i gråd og afmagt. Det er de følelser mennesket står tilbage med, når de mødes af et nådesløst system, skabt af politikere uden menneskelig kontakt.

Jeg forfærdes over, at regeringen afvikler over 100 års fantastisk arbejde i form af den danske velfærdsstat.

Jeg forfærdes over kynismen fra det offentlige system, der nedbryder mennesker i stedet for at bygge dem op.

Jeg forfærdes over, at kærlighed og solidaritet er blevet forvandlet til ligegyldige begreber, mens erhvervsliv og skattelettelse er konkrete begreber, der har reel betydning og prioritet.

Som en brændende flamme
I stigende grad oplever de svageste i samfundet at blive jaget som vilde

dyr, mens man uforstående kan iagttage, at de rige bliver rigere. Det er for mig stadig et kæmpe mysterium, at krisen ingen konsekvenser fik for de rigeste borgere i samfundet. I stedet ser man, at de rigeste får belønninger i form af skattelettelse.

Faktisk begynder vreden at vokse i mig som en brændende flamme. Uretfærdigheden er benzin på mit bål. Mennesker som undertegnede, plus en lille håndfuld andre med mentale kræfter, kæmper for de svage og syges rettigheder som de eneste.

Staten undertrykker kampen
Dette er dog en ulige kamp, da de, der tør kæmpe imod det stereotypiske tyranni bliver bekæmpet og behandlet af staten som kriminelle dissidenter. Dette så vi i Aalborg under vores demonstration, hvor politiet tilbageholdte vores to arrangører i en periode.

Det skete på trods af, at vi havde overholdt alle procedurer og bestemmelser. Vi havde ret til at demonstrere, men alligevel var politiet konstant til stede, som en truende skygge, over de syge og reformramte borgere.

Er tyve cannabisplanter værre end vold?

Personligt oplever jeg for tiden en ufattelig hård behandling fra politiet, da jeg har været så vovet at dyrke cannabis i min kolonihave. Jeg sigtes og omtales af chefanklageren, som en hærdet kriminel og pålægges både bøde og fængselsstraf på trods af, at jeg er tidligere ustraffet.

Jeg forfærdes og væmmes over, at 20 planter i en kolonihave bliver kategoriseret hårdere end mange voldssager og yderligere koster mig en mindre formue i sagsomkostninger. Vi taler her om en plante, der vokser naturligt i den danske natur, og vi taler altså om et menneske, der ikke har gjort nogen fortræd.

Undertrykkerne har i den grad sat retfærdigheden under pres i det her samfund. For hver dag, der går, vokser min vilje sig stærk. Jeg ønsker efterhånden inderligt en omvæltning og en ny begyndelse.

Jeg ønsker inderligt, at folket må opleve den kærlighed, folket fortjener. Uden kærlighed er vi blot overladt til kapitalismens kolde og klamme diskriminerende egoisme. Mennesket fortjener simpelthen bedre.

Ingen respekt til Ariel Sharon (1928 - 2014)!

Ifølge Sharons jødiske tro skal han (og alle døde) genopstå ved tidernes ende, hvor det skal afgøres, om han skal have evigt liv i Guds rige eller dømmes til evig fortabelse.

dræbt i lejrene.

De israelske styrker befandt sig hele tiden blot 200 meter fra lejrene og så passivt til eller skød hvid fosfor ind over lejrene for at give lys i nattermørket.

Bo Stefan

Denne religiøse forestilling om en guddommelig dom er en abstraktion, der grundlæggende skal minde os om, at hvad vi vælger at bruge vores (i historisk tid) stærkt begrænsede tid på Jorden til, har nogle konkrete konsekvenser.

I Sharons tilfælde taler vi om en mand, der brugte sit liv på racisme, krig og statsvold. Sharon brændte gennem hele sit liv (indtil han i 2006 gled ind i koma) for zionismen, en nationalistisk kærlighed, der fik brændstof af hans had til arabere - som døde og led for hans hånd gennem årtier.

Noget af det, den magtfulde Sharon vil skulle dømmes på, er hvordan, han under den anden intifada, som han selv fremprovokerede, som øverstbefalende gav ordre til at dræbe civile palæstinensere, uden skelen til om de var med i demonstrationer og kampe eller ikke.

Eller hvordan han i 1953 som officer førte an i et angreb på landsbyen Qibya, hvor Sharons styrker sprængte huse i luften med kvinder og børn inden i, og 59 mennesker blev dræbt.

Og ikke mindst hvordan han i 1982 som israelsk forsvarsminister og dermed øverstbefalende for den israelske besættelsesmagt i Libanon billigede de kristne fascistiske falangisters massakre i Sabra og Shatila, hvor militserne i 40 timer voldtog og massakrerede palæstinensiske kvinder, børn og ikke-våbenføre mænd. Et sted mellem 800 og 3.500 mennesker blev

Ikke et spørgsmål om religion og etnicitet, men om ideologi og politik

Ariel Sharon behøver ikke vente på sin Gud for at få sin dom. Jødedommen er, ligesom al anden religion, blot et trossystem. Jødedommen vejer godt og ondt ud fra nogle såkaldt hellige skrifter, hvis etik hentes i en religiøs forestilling om menneske og almægtig Gud.

Men det er aldrig Sharons religion og etnicitet, der kostede palæstinensere deres frihed og tusindvis af liv. Det var hans ideologiske kamp for zionismen, den israelske stats racistiske og nationalistiske ideologi.

Den israelske stat er en besættelsesmagt med en racistisk ideologi. Tyveri af palæstinensisk land og indespærring af Gazas befolkning bag mure, pigtråd og handelsblokade er kolonialisme og brutal apartheid-politik.

Den israelske stat er USA's vagthund i Mellemøsten. Og Ariel Sharon var krigeren og højreekstremisten, der dedikerede sit liv til dette.

Historien dømmer Ariel Sharon. Men dommen skulle være nedfældet og eksekveret af mennesker for mange år siden. Intet glemt, intet tilgivet, global intifada for frihed og retfærdighed!

Liberal Alliances maskebal

Der afholdes maskebal i Liberal Alliance. Først mente Anders Samuelsen, at LA er et arbejderparti. Nu erklærer formand for LA Ungdom, Rasmus Brygger i en kronik i Politiken d. 7. januar, at han og hans partifæller i virkeligheden tænker ligesom hippierne. Det havde utvivlsomt været en opløftende, omend temmelig uventet drejning i dansk politik, hvis det var tilfældet – realiteten er dog, at Brygger på groveste vis fordrejer hippiernes frihedsbegreb.

Af Marie Jæger

For Brygger er frihed dybt forankret i

den private ejendomsret; dens smukkeste manifestation skal findes på de frie markeder, og dens ædleste formål er at sikre folk muligheden for uhindret at rage til sig.

Markedernes frihed resulterer i en socialdarwinistisk survival of the fittest, hvor det eneste "frie" valg for majoriteten står mellem at arbejde eller sulte. De frie markeds kræfter kan kun sikre en lille privilegeret elite friheden til at ophobe magt og rigdom til sig selv på andres bekostning.

Men ligesom en solstråle ikke kan frasige sig at være en del af solen,

kan mennesker ikke fralægge sig et medansvar for deres medmenneskers tristesse og Jordens fremtid.

Menneskelig frihed er derfor et demokratisk og kollektivt begreb, som sikrer alle reel indflydelse på deres eget liv og den samfundsmæssige udvikling; hvor vi i fællesskab beslutter, hvilken retning vi skal styre Spaceship Earth fremfor at lade en lille elite spille hasard med Jordens fremtid. Hippierne forstod udmærket, at frihedsbegrebet kan være langt smukkere end alles selvviske jagt på materialistisk rigdom.

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønning og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser. Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra nederen.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredtes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigen i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.

Som det skete efter krisen i 30'erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra nederen.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.

Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Stærkere IS Odense

Odense har i 2013 desværre på mange måder forekommet som en lidt sløv by. Odense er ikke en by, hvor vi har haft held til at få de helt store bevægelser op at stå, og vi har ofte måttet se i øjnene, at enten har vi ikke lagt vores kræfter de rigtige steder, eller også er Odense bare en by, der, i hvert fald lige for tiden, er svær at få til at vågne op.

Anna Wolf

I forbindelse med regeringens massive nedskæringer på velfærd i løbet af 2013 har der været en lille kerne af modstand i samarbejde med gruppen Solidaritet Eller Frit Fald. Et eksempel på synlig modstand mod krisepolitik i Odense, men som sagt en lille gruppe, der på nuværende tidspunkt er løbet lidt ud i sandet.

Ud over lidt bevægelse mod Vestens planlagte angreb på Syrien, er der ikke sket det store. Generelt en lidt frustrerende følelse, når man

er aktivist, bor i Odense, ønsker en bedre verden – og ved fra sin hverdag, at flere faktisk ønsker et alternativ til det bestående.

Positive oplevelser

Når det så er sagt, har vi i slutningen af året haft en del positive oplevelser, ikke mindst fordi antallet af aktive medlemmer, der kommer til afdelingsmøderne er vokset mærkbart.

I efteråret skabte vi nye kontakter, da vi samarbejdede med en tværpolitisk gruppe i forbindelse med modstanden mod dansk deltagelse i Syrien-krigen, og desuden har vi holdt offentlige møder som forlængelse af folkekøkkenet i Ungdomshuset, hvilket også har vist sig at skabe lidt mere interesse for revolutionær politik.

Flere aktive medlemmer af IS er utrolig positivt for Odense. Det giver flere kræfter at løfte med, større muligheder for at få bevægelse og modstand til vores by. IS Odense har længe været en meget

lille afdeling, men vi står nu i en position, hvor hvert nyt medlem betyder flere muligheder.

Vi skal i 2014 bruge vores nye muligheder til at gøre IS i Odense stærkere. Modstand mod kontanthjælpsreformen samt den studentterkamp, der begyndte at røre på sig i slutningen af sidste år, vil blive vigtige omdrejningspunkter for vores arbejde.

Vi skal fokusere på at bygge mere aktivitet med andre på gaden samtidig med, at vi bygger en kerne af revolutionære aktivister. Vi skal være et bredere lag der kan komme med de vigtige argumenter mod krisepolitik og for socialisme. Samtidig med, at vi har flere muligheder med flere mennesker, skal vi også i 2014 i højere grad end før prøve at prioritere vores kampe, så vi kan politisere de kampe vi deltager i.

Vi ser frem til et rødt og kampklart Odense i det nye år!

Faglige møder i Enhedslisten:

Landsmøde i Enhedslistens Lærernetværk: Styrk det faglige klubarbejde.

Lørdag den 1. februar kl. 11-17, hos Enhedslisten i Studiestræde 24, København.

Hvad skal vi kæmpe for ved overenskomsten 2014? Oplæg af Enhedslistens faglige koordinator Anders Olesen, og Enhedslistens faglig landsudvalg.

Tirsdag den 28. januar kl. 19.00, 3f Skibhusvej 52B, 2. sal, Odense.

Landsmøde i Internationale Socialisters Ungdom

Weekenden 8.-9. februar i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34, København.

Program:

Lørdag

11.00: Velkomst.

11.15-12.30: Ægypten – arbejderklasse og parti.

14.30-15.45: Er Socialdemokratiet et arbejderparti?

16.15-17.30: Modstand, ja men hvordan?

19.00-20.15: IS og Enhedslisten.

Søndag

10.00-11.15: Opbygningen af IS.

11.45-13.00: Demokrati og centralisme i revolutionære partier og smågrupper.

13.45-14.15: ISU-kampagne 2014.

14.15-14.30: ISU: økonomi og valg.

14.30-14.45: IS: økonomi + valg af kasserer.

15.00-15.30: IS: valg af redaktør, landsledelse og daglig ledelse.

15.30-15.45: Opsamling på landsmødet

15.45: Afslutning + Internationale

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

Bornholm

Kontakt Jesper (5054 3481) for info om lokale aktiviteter.

Kolding

Kontakt Mercedes (6126 1021) for info om lokale aktiviteter.

København

Møderne foregår på Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34 2. sal, kl. 19.00-21.00.

Kontakt Jesper (6168 3616).

Torsdag 23. januar 2014 kl. 19.00

Den tyske revolution I: Fra verdenskrig til Spartakus-opstanden

Torsdag 30. januar 2014 kl. 19.00

Diskussion op til landsmøde 2014 i IS/U

Torsdag 13. februar 2014 kl. 19.00

Kontanthjælpsreform, dagpenge-stop – Hvordan stopper vi angrebene?

Torsdag 20. februar 2014 kl. 19.00

Den tyske revolution II: Kampen om masserne

Alle møder foregår på Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34 (2 min. fra Chr.havn Metro)

Odense Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60, kl. 19.00-21.00.

Kontakt Jens (2426 8023).

Torsdag den 23. januar: Krigen i Mali.

Torsdag den 30. januar: Landsmøde-

forberedelse.

Torsdag den 6. februar: Frihedskamp i Tyrkiet og Kurdistan.

Torsdag den 12. februar: Det næste halve år i IS/U Odense.

Torsdag den 20. februar: Hvad er IS-traditionen?

Torsdag den 23. januar: Landsmødeforberedelse: IS og Enhedslisten.

Torsdag den 6. februar: Landsmødeforberedelse: demokrati og centralisme i revolutionære partier og smågrupper.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 23. januar: Landsmødeforberedelse: IS og Enhedslisten.

Torsdag den 6. februar: Landsmødeforberedelse: demokrati og centralisme i revolutionære partier og smågrupper.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

Torsdag den 20. februar: Socialistisk Arbejderavis-oplæg og debat.

19.30-21.30. Kontakt Hans Jørgen (2984 7734).

Torsdag den 21. januar: Var socialdemokratiet progressivt i tresserne?

Torsdag den 4. februar: April-teserne – Lenins vision om socialisme.

Torsdag den 18. februar: Markedsføring af den offentlige sektor – kur eller sygdom?

Torsdag den 18. februar: Markedsføring af den offentlige sektor – kur eller sygdom?

Torsdag den 18. februar: Markedsføring af den offentlige sektor – kur eller sygdom?

Torsdag den 18. februar: Markedsføring af den offentlige sektor – kur eller sygdom?

Torsdag den 18. februar: Markedsføring af den offentlige sektor – kur eller sygdom?

Torsdag den 18. februar: Markedsføring af den offentlige sektor – kur eller sygdom?

Torsdag den 18. februar: Markedsføring af den offentlige sektor – kur eller sygdom?

Torsdag den 18. februar: Markedsføring af den offentlige sektor – kur eller sygdom?

Dødelig medicin og organiseret kriminalitet

Anmeldelse af bogen "Dødelig medicin og organiseret kriminalitet - hvordan medicinalindustrien har korruperet sundhedsvæsenet" af Peter Gøtzsche - professor og overlæge dr. med. på det internationale uafhængige forskningscenter Cochrane Centre på Rigshospitalet.

Anne de Haas

Medicinrelaterede dødsfald er den tredje største årsag til dødsfald efter cancer og hjertekarsygdomme - og Peter Gøtzsche lægger ud med at pointere, at havde lægemiddeldødsfald været en smitsom sygdom, så havde læger og patienter for længst handlet for at få den under kontrol.

Når det ikke er tilfældet, skyldes det at medicinalindustrien i realiteten har stor indflydelse på alle niveauer i processen med udvikling og markedsføring af medicin.

Den statslige kontrol af præparatudvikling, testforsøg, publicering af data og markedsføring af medicin er langt fra tilstrækkelig. Når lægemiddelindustrien har så frie tøjler, skyldes det en udbredt korruption i jagten på maksimal profit.

Utalige sager har afsløret lægemiddelindustriens fusk med forskningsresultater, og at data om bivirkninger og dødsfald hemmeligholdes. Det største problem med vores sundhedsvæsen er ifølge Gøtzsche, at de økonomiske incitamenter forhindrer en rationel, økonomisk og sikker brug af lægemidler.

Industrien er sin egen dommer

I EU og USA har man øget privatiseringen af sundhedsområdet på trods af, at al forskning dokumenterer, at stigende privatisering resulterer i faldende folkesundhed på en lang række parametre.

Alligevel har man i EU-kommissionen lagt ansvaret for at publicere forskningsresultater og rapportere om bivirkninger og dødsfald ud til industrien selv. Gøtzsche

sammenligner det med, at man i en retsag er sin egen dommer og selv kommer med beviser på sin egen uskyld.

Argumenterne for en sådan praksis er alene økonomiske, idet man dels ønsker besparelser i de offentlige sundhedsbudgetter og dels ønsker at give lægemiddelindustrien gunstige vækst- og konkurrencevilkår.

Lundbecks Cipralex et skræmmende eksempel

I Danmark er patentet og markedsføringen af den anti-depressive medicin Cipralex, som er udviklet af Lundbeck, et skræmmende eksempel på, hvorledes markedskræfterne har overtaget styringen og efterlader statslige instanser uden indflydelse.

Cipralex er en videreudvikling af præparatet Cipramil. Det kom på markedet, da patentet på Cipramil udløb, og Lundbeck fik reduceret sin indtjening dramatisk.

Cipramil og Cipralex er identiske stoffer med den ene forskel, at den inaktive halvdel af stoffet er fjernet i Cipralex. Lundbeck søgte fornyet patent på den aktive del af stoffet og påbegyndte samtidig en effektiv og aggressiv markedsføring for at få læger til at udskrive det dyre patenterede præparat,

som er 19 gange dyrere end forgængeren.

Forskning viser, at effekten af det "nye" præparat efter otte ugers behandling kun er ét point på en 60-punkts skala, der måler graden af depression hos den enkelte patient.

Skadelig for Lundbecks konkurrenceevne

Institut for Rationel Farmakoterapi (IRF) er en statsfinansieret institution under Sundhedsstyrelsen, som har til formål at sikre, at den medicin, der udskrives, er sikker for patienterne og økonomisk forsvarelig.

IRF meldte i første omgang ud, at man ikke kunne anbefale et så dyrt lægemiddel, når forskellen i effekt er uden betydning.

Lundbeck klagede sin nød i pressen og argumenterede for, at en sådan anbefaling var skadelig for Lundbecks konkurrenceevne og eksport til udlandet. Resultatet blev at sundsministeren irettesatte IRF, som endte med at ændre sine anbefalinger i Lundbecks favør.

Peter Gøtzsche har skrevet en bog med et hæsblæsende tempo som i en kriminalroman, men samtidig med massiv dokumentation og referencer. Gøtzsches analyse stiller kritikken af privatisering i et endnu skarpere lys og udgør en række stærke anti-kapitalistiske argumenter.

Privatiseringen på sundhedsområdet og lovgivningen i EU betyder, at den statslige kontrol forsvinder, så medicinalindustrien får frit spil.

Konsekvenserne er, at det er medicinalindustriens jagt på profit og ikke folkesundheden, som har forrang - til skade for menneskers sundhed og i værste fald med døden til følge.

Modstand på Bornholm

Den 19. december blev der holdt en landsdækkende demonstration imod den nye kontanthjælpsreform. Demonstrationen var uden partifarve, hvilket medvirkede til, at de ca. 100 deltagende på Bornholm kom fra vidt forskellige dele af det politiske spektrum.

Mikkel Severin Eik Nielsen og Sigurd Sejer Skov

Begivenheden på Bornholm blev primært organiseret af IS og Bornholms lo-

kale Enhedsliste-afdeling, alt sammen med Jesper Ipsen fra IS i front. IS stod blandt andet for organisering og uddeling af flyers. Blandt andre Enhedslistens Morten Riis holdt tale foran borgercenteret, alt imens ca. 100 mennesker med fakler stod og lyttede i skumringen.

Kontanthjælpsreformen vil ramme os

Det er vores rolle, at bære fanerne og netop derfor bliver næste omgang med partifarve! Folk skal ikke længere være

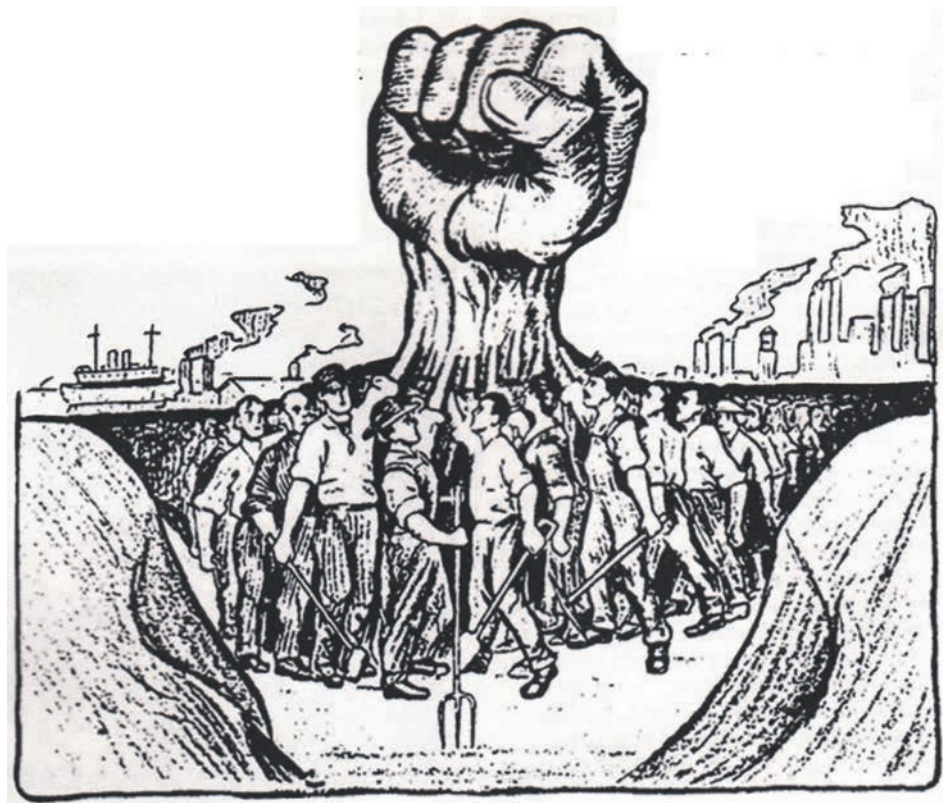
det mindste i tvivl om, hvem der slås for deres sag.

IS Bornholm er allerede nu i gang med, at planlægge den næste demonstration, som formentlig vil blive holdt i fællesskab med andre demonstrationer i landet. Også i denne omgang bliver det i fællesskab med Enhedslisten, som IS Bornholm planlægger at samarbejde tæt med i den kommende tid.

Dog bibeholdes der stadig klart fokus på IS som et parti i sig selv med mere eller mindre fastlagte møder, helst to til tre om måneden, avis salg når lejligheden byder sig, og en generel samfundsoplysning til de lokale beboere, for at tiltrække medlemmer til IS.

IS Bornholm regner kun med en stigende aktivitet og flere events i det kommende år. Vær beredte, oprør fra neden, oprør for retfærdighed!

ARBEJDERKLASSEN LEVER

En del kommentatorer (også på venstrefløj) mener, at arbejderklassen som forandrende kraft i samfundet er død. Specielt de sidste fem års massive angreb på arbejderklassen uden noget tydeligt offensivt modsvar fra fagbevægelsen har sat gang i en del debat om spørgsmålet.

Charlie Lywood

Det forstærkes af den socialdemokratiske regering, som ikke har bestilt andet end at angribe arbejderklassen. Konsekvensen bliver, at flere arbejdere ikke ser nogen grund til at stemme på S-SF, og mange flygter til enten borgerlige partier eller Enhedslisten.

Når fagbevægelsen samtidig er som en tam kat og mister medlemmer til de "gule" fagforeninger, er det ikke underligt, at folk på venstrefløj stiller spørgsmålet: Har nyliberalismen blæst enhver forestilling om et alternativ til kapitalismen, skabt af en arbejderbevægelse i kamp, langt pokker i vold?

Problemet er politisk

Men hverken arbejderklassens vægt og styrke,

eller organisering, fejler noget. Problemet er af subjektivt, politisk art.

Det første, og mest indlysende problem, er at S-SF har overtaget en dagsorden, som alene går ud på at administrere kapitalismen, at gøre det attraktivt for kapital at investere. Derfor Bjarne Corydons "konkurrencestat"-snak.

S-SF har ikke noget politisk alternativ til at hjælpe arbejdsgivere og grådige banker og finansinstitutioner igennem krisen ved at lade almindelige arbejdere betale.

Eftersom der sidder en S-ledet regering, vil det lag af faglige ledere, som orienterer sig mod S-SF, ikke tage skridt til at mobilisere medlemmerne. Heller ikke når deres egne medlemmer kommer under direkte angreb.

Sidst så vi det under lærer-lockouten i foråret 2013, hvor et fælles svar fra de offentlige ansattes fagforeninger var den eneste måde, hvorpå KL/regerin-

gens angreb på lærernes arbejdsvilkår kunne tilbagevises. Kun FOA argumenterede for sådan en linje.

Organiser en faglig venstrefløj

Sandheden er, at der ikke findes en organiseret faglig venstrefløj, som kan udfordre de mere S-SF-orienterede faglige ledere. Det hænger igen sammen med flere ting.

Berlinmurens kollaps i 1989 betød DKP's kollaps - det betød, at et organiseret alternativ til S-SF forsvandt i fagbevægelsen. Enten blev de mest dygtige

i hobetal troede på "den reelt eksisterende" socialisme, men et lag af faglige militante havde deres drivkraft derfra - og nu var den drøm stendød. En oplagt kandidat til at samle handsken op ville være Enhedslisten.

Enhedslisten har næsten 10.000 medlemmer, og en betydelig del er i arbejde. Hvis de organiserede omkring kampen om den politiske linje i fagforeninger, kunne de skabe et stærkt alternativ til passivitet og opgiveness på arbejdspladserne.

Opbyg på tværs

For at genrejse kamplysten i arbejderklassen kræver det, at folk synes, at der er noget at slås for og tror på, at det kan lade sig gøre.

Der vil fra tid til anden udbryde strejker og modstand i arbejderklassen. Helt spontant. Men hvis ikke der på tværs af fagene og landsdelene opbygges et militant, socialistisk alternativ, ville disse udbrud forblive isolerede.

Eksempelvis da bryggeriarbejderne i Fredericia i sommers forsøgte at holde de "gule" ude af deres arbejdsplads. De tabte, fordi de forblev isolerede - ikke fordi, de ikke vil kæmpe. Det er socialisternes opgave i dag at genopbygge nogle faglige netværk, som kan sikre, at den enkelt strejke støttes og forhåbentlig vindes.

Kun gennem et bevidst arbejde i fagforeninger kan det lade sig gøre. Et godt udgangspunkt ville være blandt Enhedslistens

medlemmer i den faglige sektor, men gerne også bredere blandt utilfredse S-SF'ere.

suget op i fagbureaukratiet, eller også gled de ud i passivitet. Men det politiske projekt om socialismen set som Sovjet/Østeuropa faldt også sammen.

Ikke fordi den danske arbejderklasse nogensinde

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N